

λέξιν, καὶ φροντίζοντες ἂν ταύτην ἢ ἐκεῖνην μάλ-
λον πρέπη νὰ μεταχειρισθῶμεν· ὑπάρχουσι πε-
ριστάσεις, καθ' ἃς πρέπει ν' ἀκολουθῶμεν τὴν ἐν
τῇ συνθέσει ἀναπτυσσομένην ὁρμὴν, ἂν πιστεύω-
μεν, ὅτι θέλομεν ἐκφρασθῆ ἐπιτυχῶς, ἔστω καὶ
ἐπὶ κινδύνῳ νὰ παρεisdύσωσιν ἀπροσεξίαι τινές·
διότι ἐπὶ τούτων δύναται νὰ ἐπέλθῃ διόρθωσις
κατὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τῆς ἐργασίας.

Ὅτι γράφομεν πρέπει νὰ θέτωμεν κατὰ μέ-
ρος ἐπὶ τινα χρόνον, μέχρις οὗ ἢ ζῆσις τῆς συν-
θέσεως κατευασθῆ καὶ ἢ εἰς τὰς ἐκφράσεις, τὰς
ὁποίας μετεχειρίσθημεν, προσκόλλησις ἡμῶν χα-
λαρωθῆ, καὶ αὐταὶ δὲ αὐταὶ αἱ ἐκφράσεις λησμο-
νηθῶσι· τότε δὲ ἀναθεωροῦντες τὴν ἐργασίαν
ἡμῶν δι' ἀπκαθοῦς καὶ κριτικοῦ ὀρθαλοῦ, ὥσει
ἐπρόκειτο περὶ ἔργου ἄλλοτρίου, θέλομεν ἀνέυ-
ρει τὰς ἀτελείας, αἵτινες διέφυγον ἐν ἀρχῇ τὴν
προσοχὴν ἡμῶν.

Τρίτον, ὡς πρὸς τὴν βοήθειαν, τὴν ἐκ ξένων
ἔργων προσγινομένην ἡμῖν, εἶναι φανερόν, ὅτι
πρέπει νὰ οἰκειώμεθα δια τῆς ἀναγνώσεως μετὰ
τοῦ ὕφους τῶν καλλιτέρων συγγραφέων. Τοῦτο
εἶναι ἀναγκαῖον, ἵνα καὶ ἢ περὶ τὸ ὕφος καλλι-
σθησὶ ἀρλοδίως βυθιζῆται καὶ κεφάλαιον λέ-
ξεων ἀποκτῆται. Ἀναγινώσκοντες συγγραφεῖς

χάριν τοῦ ὕφους, πρέπει νὰ προσέχωμεν εἰς τὸ
ἰδιάζον τῶν διαφόρων αὐτῶν τρόπων. Δὲν ὑπάρ-
χει δὲ ἄσκησις ἐπωφελεστέρα πρὸς ἀπόκτησιν
αταλλήλου ὕφους ἢ τὸ μεταφέρειν εἰς λέξεις
ἡμῶν αὐτῶν χωρὶς διακεκριμένου συγγραφεῖς·
ἐνοεῖται δὲ, ὅτι ἢ μεταφορὰ ὅπως ἀποβῆ ἐπω-
φελῆ; δέον νὰ γίνεταί ἀπὸ μνήμης μετὰ ἐπα-
νελημμένην ἀνάγνωσιν τοῦ χωρίου· μετὰ τοῦτο
ποιοῦμεν παρβολὴν καὶ διορθοῦμεν τὰ λάθη.

Τέταρτον, ὀφείλομεν ν' ἀποφεύγωμεν τὴν δου-
λικὴν ἀπομίμησιν οἰουδήποτε συγγραφεῖς· διότι
τὸ τοιοῦτον διατάρασται τὰς κλίσεις ἡμῶν καὶ
καθιστᾷ συνήθως τὸν τρόπον τῆς ἐκφράσεως βε-
βιασμένον· οἱ δουλικῶς ἀπομιμούμενοι ἀπομι-
μοῦνται μετὰ τῶν ἀρετῶν καὶ τὰ σφάλματα τοῦ
συγγραφεῖς· οὐδεὶς δὲ δύναται ν' ἀποβῆ καλὸς
συγγραφεὺς ἢ καλὸς ῥήτωρ, ἂν δὲν ἔχῃ πεποι-
θησιν εἰς τὰς ἰδίους αὐτοῦ γνώσεις. Πρέπει ἰδίως
νὰ προσέχωμεν ἀπὸ τοῦ ν' ἀντιγράφωμεν φρά-
σεις τοῦ συγγραφεῖς ἢ καὶ ὀλόκληρα τεμάχια
αὐτοῦ· τοιαύτη ἔξις θὰ φθίρῃ τὴν φυσικὴν ἐκ-
φρασιν· εἶναι προτιμότερον ν' ἀρκώμεθα εἰς ἰδίαν
ἡμῶν μετρίαν σύνθεσιν, ἔστω καὶ μικρᾶς καλ-
λονῆς, ἢ νὰ ἐπιεικνύμεθα διὰ ξένων κοσμημά-
των, ὅπερ ἐπὶ τέλους θ' ἀποκαλύψῃ τὴν πτω-
χείαν τοῦ πνεύματός μας.

Πέμπτον, πρέπει νὰ προσπαθῶμεν νὰ προσαρ-
μώζωμεν τὸ ὕφος ἡμῶν πρὸς τὸ θέμα καὶ τὸν
νοῦν τῶν ἀκροατῶν μας. Ἄν πρόκηται νὰ ὀμι-
λήσωμεν δημοσίᾳ οὐδὲν σημαίνει ἢ εὐγλωττία
καὶ τὸ κάλλος τοῦ λόγου ἂν δὲν προσαρμώζονται
εἰς τὰς περιστάσεις καὶ τὰ πρόσωπα· ἄρκως ἀ-

δεξιότητος ἔργον εἶναι νὰ μεταχειρίζηται τις
ποιητικὸν ὕφος εἰς περιστάσεις, καθ' ἃς ἐπιχει-
ρημάτων μόνων καὶ συλλογισμῶν εἶναι χρεία,
ἢ νὰ ὀμιλῇ πομπικῶς εἰς ἐπήκοον ἐνώπιον προ-
σώπων, ἅτινα οὐδὲν ἐνοοῦσι καὶ ἅτινα δύναται
μόνον ν' ἀποθαυμάζωσι τὴν ἄκραν ἡμῶν ἐπίδει-
ξιν. Ταῦτα εἶναι ἐλαττώματα οὐχὶ τόσοσιν ὑπὸ
τὴν ἔποψιν τοῦ ὕφους, ὅσον, ὅπερ καὶ χειρόν,
ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ κοινοῦ νοός.

Ἐν τέλει παρατηροῦμεν ὅτι ἐν πάσῃ περι-
πτώσει ἢ πρὸς ὕφος προσοχὴ δὲν πρέπει ν' ἀπο-
διώκῃ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἰδεῶν· «φρόντιζε περὶ
τῆς ἐκφράσεως, ἀλλὰ σπούδαζε ἰδίως τὰ πράγ-
ματα», λέγει ὁ Κοῦιντιλιανός· ὁ κανὼν οὗτος
εἶναι τόσοσιν μᾶλλον ἀναγκαῖος, ὅσῳ ὁ παρὼν
αἰὼν ἀποκλίνει μᾶλλον πρὸς τὸ ὕφος ἢ πρὸς τὰς
ἰδέας· εἶναι πολὺ εὐκολότερον νὰ ἐνδύσῃ τις τε-
τριμμένα καὶ κοινὰ αἰσθήματα διὰ τινων κεκαλ-
λωπισμένων ἐκφράσεων, ἢ νὰ παρουσιάσῃ γνώ-
μας ἰσχυρὰς ἐχούσας, λογικὴν ὑπόστασιν καὶ χρη-
σιμότητα. Τὸ τελευταῖον ἀπαιτεῖ ἀληθῆ εὐφυΐαν,
ἐνῶ τὸ πρῶτον δύναται νὰ ἐπιτευχθῆ διὰ τῆς
φιλοπονίας.

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

A6.

Ἄν πρωϊμίσῃ ἢ μυγδαλιὰ κι' ἀνθίσῃ τὸ Δεκέβρη
Βαρὺς μὲ χιόνια κι' ὄψιμος χειμῶνας θὰ μᾶς εὐρῃ.
(Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης).

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὰ πρῶτα νομίσματα τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος.

Ἐκ σπουδαίας πραγματείας τοῦ κ. Π. Λάμπρου, «Ἀνέκ-
δοτα νομίσματα τῶν Μεγάλων Μαγίστρων τοῦ ἐν Ῥόδῳ
Τάγματος τῶν Ἰωαννιτῶν ἐπιγραφομένης, καὶ ἐν τῇ Πα-
ρίσι δημοσιευθείσης ἄλλοτε, ἐσταχυολογήσαμεν τὰ ἐ-
πόμενα»
Σ. τ. Δ.

Τίς ἤθελέ ποτε φαντασθῆ, ὅτι τὸ Νομισμα-
τοκοπεῖον τῶν ἐν Ῥόδῳ Ἰπποτῶν, εἰς ὃ ἐκόπη-
σαν ἐπὶ δύο αἰῶνας τὰ μαρτυροῦντα τὴν ὑπο-
τέλειαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν ἐπ' αὐτῆς κυ-
ριαρχίαν τῶν Ἰπποτῶν νομίσματα, εἰμαρμένον
ἦτο νὰ χρησιμεύσῃ εἰς κατασκευὴν τῶν πρῶτων
νομισμάτων ἀναγεννηθείσης τινὸς Ἑλλάδος;
Εἶναι ἐν τοσοῦτῳ συμβᾶν ἱστορικόν. Ὁ αἰμίμη-
στος Κυβερνήτης ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐβου-
λεύσατο σὺν τοῖς σπουδαίοις ἄλλοις καὶ περὶ
συστάσεως Νομισματοκοπεῖου ἐθνικοῦ. Μόλις
λοιπὸν ἐπέτρεψαν αἱ περιστάσεις, παρήγγειλε
τῷ Α. Κοντοσταύλῳ, μεταβαίνοντι εἰς Μελίτην
δι' ἄλλας ὑποθέσεις, νὰ προμηθευθῆ καὶ τὰς περὶ
Νομισματοκοπεῖου ἀπαιτούμενας μηχανάς. Ὁ
δὲ Κοντόσταυλος, μεταβὰς ἐκεῖ καὶ σχετισθεὶς
μετὰ τοῦ Γραμματέως τοῦ Διοικητοῦ, ἐπέτυχε
νὰ ἀγοράσῃ ἀντὶ τῆς μικροτατῆς ἀξίας ἑκατὸν
λιρῶν στερλινῶν ἀπάσας τὰς τοῦ Νομισματο-
κοπεῖου τῶν Ἰπποτῶν μηχανάς.¹ Ὅθεν εἰς Αἴ-

1. Καθὼ ἐπληροφόρηθην, αἱ μηχαναὶ αὐταί, μετὰ τὴν